

Arrest

nr. 215 115 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 mei 2018 België is binnengekomen, diende op 1 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 01/06/2018
Overdracht CGVS: 03/06/2018*

U werd op 30 juli 2018 van 14:03 uur tot 16:35 uur gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is. Uw advocaat meester D'haenens loco meester Geleyn was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Pashtoun te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Katapur gelegen in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. U bent 18 jaar oud. U ging naar school tot de zevende klas in uw dorp.

Uw vader A. J. werkte sinds acht of negen jaar bij de politie. Hij was majoor en werkte in de gevangenis van Kabul. Hij kwam om de maand of om de twee of drie maanden naar huis. Op een dag kreeg hij thuis telefoon van de taliban. Uw vader vertelde dat ze hadden gezegd dat hun mensen in de gevangenis zaten en dat ze uw vaders hulp nodig hadden in de gevangenis. Als uw vader hen niet hielp zou hij gedood worden. Uw vader had gezegd aan de taliban dat hij deze samenwerking weigerde. Uw vader zei aan uw moeder dat hij vaak zulke telefoontjes kreeg en dat ze zich geen zorgen moest maken.

Zeven dagen later werd uw vader doodgeschoten toen hij op weg naar zijn werk was. De politie van het districtshuis kwam jullie hierover informeren. De volgende dag werd uw vader begraven. Tien dagen daarna kwamen mensen naar jullie huis. U was op dat moment in de bazaar. Deze personen vroegen aan uw moeder u te roepen, zij zei dat u niet thuis was en vroeg hen te wachten op u. Ze bleven echter niet wachten, ze zeiden dat ze terug zouden komen en vervolgens vertrokken ze. Toen ze vertrokken zag uw moeder door de deur dat ze taliban waren. Twee dagen later werd bij u thuis een brief van de taliban bezorgd voor u. In de brief werd u gevraagd samen te werken met hen, als u dit weigerde zou u net zoals uw vader gedood worden. Uw paternale oom besloot dat u het land moest verlaten en regelde een smokkelaar. Drie dagen later vertrok u. U reisde via een onbekende plaats naar Nimruz en vervolgens naar Iran. Na een reis van zeven of acht maanden, waarvan u vijf maanden doorbracht in Servië, kwam u aan in België op 30 mei 2018. Op 1 juni 2018 deed u een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van uw probleem met de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS): uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een dreigbrief van de taliban, vijf kaarten en badges van uw vader, drie certificaten van uw vader, een kopie van uw vaders taskara, een kopie van een medisch document van uw vader en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst moet immers worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u beschreven profiel van uw vader, die majoor bij de politie zou geweest zijn. Uw kennis over het werk van uw vader bleek bijzonder beperkt te zijn.

U verklaarde dat uw vader majoor was bij de politie, dat hij acht of negen jaar bij de politie heeft gewerkt, dat hij in de gevangenis van Pul-i-Charkhi in Kabul werkte en dat hij elke maand of om de twee of drie maanden naar huis kwam (CGVS, p. 5-7).

Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd wat u nog wist over het werk van uw vader kon u geen verdere informatie verstrekken (CGVS, p. 5, 7). Dat u uw vader nooit heeft horen vertellen over zijn werk omdat hij niet tegen jullie sprak is weinig aannemelijk te noemen (CGVS, p. 5, 7). Op de vraag bij welke soort politie uw vader werkte, antwoordde u slechts dat hij "een politie" was (CGVS, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd of er verschillende soorten politie zijn in Afghanistan antwoordde u bevestigend en zei u dat er bijvoorbeeld het leger is, maar dat uw vader politie was (CGVS, p. 5). Op de vraag of u verschillende soorten politie kent in Afghanistan antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 5). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat er verschillende soorten politie bestaan in Afghanistan, zoals de Afghan Uniform (Civilian) Police (AU(C)P), Afghan National Civil Order Police (ANCOP), Afghan Border Police (ABP), Traffic Police, Counter-Narcotics Police of Afghanistan (CNPA) en Afghan Local Police (ALP). Dat u geen weet heeft van het bestaan van deze verschillende soorten politie en zelfs niet weet bij welke soort politie uw vader werkte ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering de oudste zoon van een majoor bij de politie te zijn totaal. Voorts dient vastgesteld te worden dat u, ondanks herhaaldelijk peilen van het CGVS, er niet in slaagde enige informatie te verschaffen over wat voor werk uw vader deed in de gevangenis van Kabul (CGVS, p. 5, 6). Dat u niet met uw vader meeging verklaart uw totale gebrek aan kennis over de aard van uw vaders werk niet afdoende (CGVS, p. 6). Dat u naar school ging en dat uw vader niet zo vaak naar huis kwam verklaart evenmin waarom u nooit aan uw vader gevraagd hebt wat hij zoal op zijn werk deed (CGVS, p. 6). Zelfs als uw vader slechts om de maand of om de twee of drie maanden naar huis kwam had u immers in al die jaren tijd ruimschoots de gelegenheid om hem vragen te stellen over zijn werk. Daarnaast is het opmerkelijk dat u zelfs niet met zekerheid kan aangeven waar uw vader verbleef in de periodes dat hij in de gevangenis werkte, u zei eerst dat u niet wist waar hij verbleef, vervolgens zei u dat hij misschien in de gevangenis verbleef (CGVS, p. 6). Ook over zijn verblijfplaats hebt u hem nooit vragen gesteld (CGVS, p. 6). Voorts hebt u geen idee of uw vader ooit andere rangen dan majoor heeft gehad (CGVS, p. 5). Nog opmerkelijker is dat u steeds de term "jagran" hanteert wanneer u verwijst naar de rang van uw vader. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat "jagran" de term is die in het Afghaanse leger voor de rang van "majoor" wordt gebruikt, terwijl de equivalente rang bij de politie met "samoniari" wordt aangeduid. Deze term "samoniari" staat vermeld op twee van de door u neergelegde badges van uw vader, terwijl het woord "jagran" op geen enkele van de badges staat. Dat u steeds met een foutieve term verwijst naar uw vaders rang tast uw geloofwaardigheid verder aan. U kan voorts niet aangeven wie uw vaders baas was en u weet niet of uw vader leiding gaf aan andere personen (CGVS, p. 7). U weet ook niet of uw vader ooit op andere plaatsen dan Surkhrod en Kabul heeft verbleven (CGVS, p. 10, 11). U weet niet of uw vader een band had met Wardak en u bleef het antwoord schuldig op de vraag waarom de provincie Wardak vermeld staat op uw vaders bankkaart van Azizi Bank (CGVS, p. 11). Toen u op uw gebrekkige kennis van uw vaders werk en zijn documenten werd gewezen en u nogmaals de kans werd geboden om bijkomende informatie te verstrekken verklaarde u slechts dat u de info die u had over hem reeds gedeeld had (CGVS, p. 7). Toen u gevraagd werd of u uw vader ooit hebt horen vertellen over zijn opleidingen, de mensen met wie hij samenwerkte, zijn werk in de gevangenis of over om het even wat antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7).

Ook over uw vaders documenten met betrekking tot zijn werk wist u nauwelijks iets te vertellen. Van de vijf door u neergelegde kaarten en badges kon u van twee ervan zeggen dat het bankkaarten waren, van de andere drie wist u niets, u wist niet waarvoor uw vader die kaarten nodig had en u had ze zelfs niet gelezen zonder dat u hiervoor een afdoende verklaring kon geven (CGVS, p. 6). U kon ook niet aangeven hoe uw oom die kaarten en badges in zijn bezit kreeg, u wist enkel te zeggen dat ze misschien thuis waren en dat u niet wist hoe uw oom ze verkreeg (CGVS, p. 6). Ook over het document met een foto van uw vader in uniform wist u niets te vertellen. Toen u gevraagd werd wat dit document was, zei u slechts "hoe kan ik het weten?" (CGVS, p. 7). Zo'n antwoord getuigt van bijzonder weinig interesse, zeker gezien u, als geletterde persoon, in een oogopslag had kunnen zien dat het een medisch rapport betreft (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit document zelfs niet gelezen hebt (CGVS, p. 7). Over de drie certificaten van uw vader kon u enkel vertellen dat het attestatiebrieven over zijn studies waren (CGVS, p. 7). Op de vraag wat uw vader gestudeerd heeft moest u evenwel het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). U wist evenmin iets over opleidingen die uw vader kreeg toen hij bij de politie was (CGVS, p. 7). Nochtans zijn de drie door u neergelegde documenten certificaten van opleidingen die uw vader zou gevolgd hebben in het kader van zijn werk.

Uw uiterst gebrekkige kennis over de inhoud van de door u neergelegde documenten is frappant en getuigt van een stuitend gebrek aan interesse uwentwege.

Gezien het belang van deze documenten kan minstens verwacht worden dat u de inspanning zou geleverd hebben om deze documenten te lezen. Immers belangen deze documenten het werk van uw vader, dat direct gelieerd is aan de kern aan van uw verzoek om internationale bescherming.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat uw vader majoor bij de politie was wegens uw beperkte kennis en verklaringen (CGVS, p. 14). U slaagde er niet in afdoende te verklaren waarom u zo weinig weet (CGVS, p. 14). Hoewel u de kans kreeg nog zaken met betrekking tot uw vader of uw problemen toe te voegen, deed u dit niet (CGVS, p. 14).

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw vader majoor was bij de politie en dat hij in de gevangenis van Kabul werkte. Logischerwijs kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas dat een rechtstreeks gevolg zou zijn van het werk van uw vader, met name dat de dood van uw vader omdat hij weigerde de taliban hulp te bieden in de gevangenis, de poging tot uw rekrutering en uw vrees hetzelfde lot als uw vader te ondergaan. Bovendien zijn uw verklaringen over de problemen en de dood van uw vader evenzeer onvolledig. Zo kon u niets vertellen over de eerdere telefoontjes die uw vader kreeg van de taliban of over eerdere bedreigingen die hij kreeg (CGVS, p. 11, 12). Nochtans had uw vader gezegd dat hij veel zulke telefoontjes kreeg (CGVS, p. 5). Voorts herinnert u zich vreemd genoeg de datum van uw vaders dood niet, u kon slechts aangeven dat het zeven dagen na de dreigtelefoon was (CGVS, p. 12). U verklaarde ook niet te weten waar uw vader gedood werd, u wist enkel dat hij onderweg naar zijn werk is doodgeschoten (CGVS, p. 12). Dat de politie van het districtshuis naar jullie woning kwam om te vertellen dat uw vader vermoord was, maar dat ze zelfs niet vertelden waar zijn lichaam gevonden werd is echter weinig aannemelijk (CGVS, p. 5, 12).

Ten aanzien van uw vrees te worden gerekruteerd door de taliban, dient gesteld te worden dat u evenmin erin slaagde deze vrees op een geloofwaardige manier toe te lichten. U beweerde dat de taliban naar uw huis kwamen op zoek naar u en dat ze twee dagen later een brief bezorgden waarin stond dat u met hen moest samenwerken, zo niet zou u gedood worden (CGVS, p. 5, 10). Dit was de eerste en enige keer dat ze u vroegen samen te werken, u had eerder nooit contacten gehad met de taliban (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat de taliban u wilden rekruteren. Zo verklaarde u dat de taliban met u wilden samenwerken omdat uw vader majoor was, ze zouden gedacht hebben dat uw vaders collega's u kenden en dat u de compound kon binnengaan om zo een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 13). Dit is niet alleen ongeloofwaardig gezien er geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van uw vader, bovendien is dit louter een veronderstelling uwentwege, want de brief – waarin geen sprake is van een zelfmoordaanslag - is de enige communicatie die er geweest zou zijn tussen de taliban en u, en de taliban hebben nooit gezegd dat u een zelfmoordaanslag moest plegen, zo verklaarde u zelf (CGVS, p. 10, 13). Zelfs als het profiel van uw vader geloofwaardig zou zijn, quod non, acht het CGVS het weinig aannemelijk dat de taliban u voldoende zouden vertrouwen om met u samen te werken, gezien uw vader reeds jaren voor de overheid zou gewerkt hebben en vermoord zou zijn door de taliban. Toen u er overigens op gewezen werd dat de taliban mensen die ze willen gebruiken voor een zelfmoordaanslag toch moeten kunnen vertrouwen, gaf u als reactie slechts "dat weet ik niet" (CGVS, p. 13).

Voorts is het opmerkelijk dat de taliban toen ze naar uw huis kwamen uw moeder vroegen de zoon van de "dagarwal" te roepen, waarmee ze u zouden bedoeld hebben (CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat "dagarwal" de term is die gebruikt wordt voor een kolonel in het Afghaanse leger en dat deze term niet gehanteerd wordt bij de Afghaanse politie. Volgens uw verklaringen werkte uw vader bij de politie, niet bij het leger, en was hij majoor, geen kolonel. Dat de taliban, die volgens uw verklaringen goed op de hoogte waren van het werk van uw vader aangezien ze specifiek zijn samenwerking vroegen in de gevangenis van Kabul, met deze foutieve rang naar uw vader zouden verwijzen doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde poging tot rekrutering.

Toegevoegd kan worden dat louter een algemene verwijzing naar rekrutering door de taliban niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u probeerden te rekruteren, over de taliban zelf alsook uw verklaringen over de problemen die u en uw vader zouden gekend hebben kunnen omwille van bovenvermelde redenen echter allerm minst overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat rekrutering door de taliban

hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering. Hoewel u beweerde dat er volwassenen en jongens uit uw dorp zijn meegenomen door de taliban om opleiding te volgen en tegen de overheid te vechten, kon u geen enkele naam van zo'n dorpsgenoot vernoemen en zei u slechts vaagweg dat uw oom vertelde dat de taliban een aantal mensen meenamen (CGVS, p. 13, 14). Uw verklaring dat de taliban mensen uit uw dorp rekruteerden blijft aldus een blote bewering.

Tot slot hebt u geen idee of na uw vertrek uw familie nog dreigbrieven ontvangen heeft en of er nog iets gebeurd is na uw vertrek; u hebt zelfs niet gevraagd aan uw oom of er nog iets gebeurd is toen u telefonisch contact had met hem (CGVS, p. 10, 13). Dat uw oom de telefoon inhaakte nadat u hem gevraagd had de documenten te verzenden en nadat hij u geïnformeerd had over uw moeder en broer is een weinig overtuigende verklaring hiervoor (CGVS, p. 13). Uw oom is immers diegene die besloot dat u voor uw eigen veiligheid het land moest verlaten en die uw vertrek regelde (CGVS, p. 5), het is dan ook weinig aannemelijk dat hij zo snel het gesprek zou afbreken wanneer hij uiteindelijk contact had met de oudste zoon van zijn enige broer en u niet de nodige informatie zou verschaffen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Over de vijf kaarten en badges, de drie certificaten en de kopie van het medische rapport van uw vader werd hierboven reeds opgemerkt dat uw kennis van de inhoud van deze documenten uiterst gebrekkig is. Over de kopie van het medische rapport dient voorts opgemerkt te worden dat de bewijswaarde ervan gering is gezien kopieën makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Bovendien dateert dit document van eind 1367 (westerse kalender: januari-februari 1989) en is het dus allerm minst actueel. Met de betrekking tot de badges en kaarten stelt het CGVS vast dat slechts één ervan een datum vermeldt, met name 25/06/1388 (westerse kalender: 16 september 2009). Aldus legde u geen enkele badge of kaart neer waarvan kan vastgesteld worden dat het een recent document is. Ook de certificaten van uw vader dateren van enige tijd geleden, zo dateert het meest recente van september 2013. Het ontbreken van recente documenten met betrekking tot uw vaders werk en van foto's van uw vader of van uw vader samen met u (CGVS, p. 7) tast de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw vader verder aan. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, bovendien is het een duplicaat dat werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, aangezien u uw originele taskara verloren zou hebben onderweg naar België (CGVS, p. 8, 9), wat de bewijswaarde ervan vermindert. De envelop heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. De taskara van uw vader heeft evenmin bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en is slechts een kopie, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Met betrekking tot de dreigbrief en het geheel van documenten moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald

Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Over de weigering van de vluchtelingenstatus, onder verwijzing naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, gaat verzoeker in op de argumentatie van de bestreden beslissing.

Hij meent dat de argumenten van de bestreden beslissing zwak zijn en kunnen worden weerlegd. Verzoeker werd op geen enkele incoherentie betrappt en vraagt de toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht concreet toe als volgt:

"Bijzondere aandacht dient met andere woorden besteed aan de het intellectuele vermogen, de geestestoestand én de jonge leeftijd van verzoeker op het moment dat hij zijn land verliet.

Verzoeker ging maar tot de 7de klas naar school. Dit maakt dat zijn intellectuele vermogen en theoretische kennis eerder beperkt is.

Bovendien was verzoeker nog erg jong toen hij zijn vaderland verliet en zijn familie achterliet.

De weg naar BELGIË was tenslotte zwaar en heeft ontegensprekelijk sporen achtergelaten die een grote impact hebben op de geestestoestand van verzoeker.

Dit maakt dat het niet abnormaal is dat verzoeker misschien geen perfect coherente of gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Dit alles dient in rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker, hetgeen verweerster naliel te doen."

"Over de professionele activiteiten van de vader van verzoeker

Verweerster is niet overtuigd dat de vader van verzoeker werkelijk tewerkgesteld zou zijn geweest bij de Afghaanse Politie.

Zij baseert zich hiervoor op de vermeende gebrekkige kennis van verzoeker over de professionele activiteiten van zijn vader.

Meer in het bijzonder verwijt verweerster verzoeker dat hij geen details kan geven over de jobinhoud van zijn vader.

Ook stelt zij dat er sprake is door een gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker nu hij geen verdere inlichtingen kan geven over de documenten die hij bijbracht aangaande het werk van zijn vader.

Verzoeker zal niet ontkennen dat hij niet in staat was om op elke vraag van verweerster te antwoorden.

Maar in tegenstelling tot wat verweerster beweert is dit allesbehalve abnormaal.

Het is begrijpelijk dat verzoeker zich gelet op zijn jonge leeftijd niet echt inliet met dit soort dingen.

Bovendien mag niet vergeten worden dat de vader van verzoeker zelden thuis was. Omwille van zijn werk was hij veel weg van huis. Om de 2 à 3 maanden kwam hij naar huis, en dan nog maar voor enkele dagen.

Als hij thuis was, sprak hij niet over zijn werk.

Het is dus perfect verklaarbaar én begrijpelijk dat verzoeker niet veel weet over de bezigheden van zijn vader.

Zij gebrekkige kennis mag dan ook geen argument zijn om te stellen dat verzoeker zou liegen over de redenen die er hem toe hebben gebracht om AFGHANISTAN te verlaten."

"De bewijswaarde van de bijgebrachte documenten

Ter staving van zijn relaas bracht verzoeker volgende documenten bij:

- Zijn taskara*
- Een dreigbrief van de Taliban*
- 5 kaarten en badges van zijn vader*
- 3 certificaten van zijn vader*
- Een kopie van de taskara van zijn vader*
- Een kopie van een medisch document van zijn vader en*
- Een enveloppe*

Verweerster stelt dat deze documenten geen enkele bewijswaarde zouden hebben. Dit dient te worden gerelativeerd.

Verzoeker is er immers in geslaagd om werkdocumenten en -badges van zijn vader bij te brengen. Deze stukken bevatten alle informatie die verweerster toelaten de authenticiteit ervan te onderzoeken.

Zonder een grondig onderzoek tot de conclusie komen dat de documenten allicht vervalst zijn, is wel heel kort door de bocht."

Over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, onder verwijzing naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, haalt verzoeker aan dat hij hierboven reeds heeft uiteengezet wat zijn probleem is. Verder citeert verzoeker uit de persberichten die hij aan het verzoekschrift toevoegt (stukken 2 tot 6).

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten:

- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation - Update" van mei 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van juni 2018 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, stelt verzoeker vaagweg dat rekening moet worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd, zijn intellectuele vermogens en de impact van zijn reisweg naar België. Hij meent dat het niet abnormaal is dat hij misschien geen perfect coherente of gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Het is echter niet aangetoond dat de bestreden beslissing, gelet op dit vage betoog, gesteund is op een verkeerde beoordeling van verzoekers verklaringen.

Er wordt immers niet gesteld dat verzoeker geen details kan geven over het werk van zijn vader, maar wel terecht opgemerkt dat verzoekers kennis over het werk van zijn vader bijzonder beperkt blijkt, omdat verzoeker niet weet bij welke “soort” politie zijn vader werkte, noch wat zijn vader deed in de gevangenis van Kabul. Bovendien wist verzoeker zelfs niet met zekerheid het antwoord op de vraag waar zijn vader dan verbleef wanneer hij twee tot drie maanden aan het werk was. Ook gebruikt verzoeker een verkeerde term voor de rang die zijn vader moet hebben gehad en blijkt hij niet op de hoogte van enige andere rang die zijn vader ooit moet hebben gehad. Verzoeker is verder nog onwetend over het gegeven of zijn vader een baas had, dan wel zelf de leiding had over andere personen. Verzoekers toelichting laat daarom niet toe om de motieven van de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht te stellen, zodat deze motieven door de Raad worden overgenomen:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst moet immers worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u beschreven profiel van uw vader, die majoor bij de politie zou geweest zijn. Uw kennis over het werk van uw vader bleek bijzonder beperkt te zijn. U verklaarde dat uw vader majoor was bij de politie, dat hij acht of negen jaar bij de politie heeft gewerkt, dat hij in de gevangenis van Pul-i-Charkhi in Kabul werkte en dat hij elke maand of om de twee of drie maanden naar huis kwam (CGVS, p. 5-7). Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd wat u nog wist over het werk van uw vader kon u geen verdere informatie verstrekken (CGVS, p. 5, 7). Dat u uw vader nooit heeft horen vertellen over zijn werk omdat hij niet tegen jullie sprak is weinig aannemelijk te noemen (CGVS, p. 5, 7). Op de vraag bij welke soort politie uw vader werkte, antwoordde u slechts dat hij “een politie” was (CGVS, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd of er verschillende soorten politie zijn in Afghanistan antwoordde u bevestigend en zei u dat er bijvoorbeeld het leger is, maar dat uw vader politie was (CGVS, p. 5). Op de vraag of u verschillende soorten politie kent in Afghanistan antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 5). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat er verschillende soorten politie bestaan in Afghanistan, zoals de Afghan Uniform (Civilian) Police (AU(C)P), Afghan National Civil Order Police (ANCOP), Afghan Border Police (ABP), Traffic Police, Counter-Narcotics Police of Afghanistan (CNPA) en Afghan Local Police (ALP). Dat u geen weet heeft van het bestaan van deze verschillende soorten politie en zelfs niet weet bij welke soort politie uw vader werkte ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering de oudste zoon van een majoor bij de politie te zijn totaal. Voorts dient vastgesteld te worden dat u, ondanks herhaaldelijk peilen van het CGVS, er niet in slaagde enige informatie te verschaffen over wat voor werk uw vader deed in de gevangenis van Kabul (CGVS, p. 5, 6). Dat u niet met uw vader meeging verklaart uw totale gebrek aan kennis over de aard van uw vaders werk niet afdoende (CGVS, p. 6). Dat u naar school ging en dat uw vader niet zo vaak naar huis kwam verklaart evenmin waarom u nooit aan uw vader gevraagd hebt wat hij zoal op zijn werk deed (CGVS, p. 6). Zelfs als uw vader slechts om de maand of om de twee of drie maanden naar huis kwam had u immers in al die jaren tijd ruimschoots de gelegenheid om hem vragen te stellen over zijn werk. Daarnaast is het opmerkelijk dat u zelfs niet met zekerheid kan aangeven waar uw vader verbleef in de periodes dat hij in de gevangenis werkte, u zei eerst dat u niet wist waar hij verbleef, vervolgens zei u dat hij misschien in de gevangenis verbleef (CGVS, p. 6). Ook over zijn verblijfplaats hebt u hem nooit vragen gesteld (CGVS, p. 6). Voorts hebt u geen idee of uw vader ooit andere rangen dan majoor heeft gehad (CGVS, p. 5). Nog opmerkelijker is dat u steeds de term “jagran” hanteert wanneer u verwijst naar de rang van uw vader. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat “jagran” de term is die in het Afgaanse leger voor de rang van “majoor” wordt gebruikt, terwijl de equivalente rang bij de politie met “samoniari” wordt aangeduid. Deze term “samoniari” staat vermeld op twee van de door u neergelegde badges van uw vader, terwijl het woord “jagran” op geen enkele van de badges staat. Dat u steeds met een foutieve term verwijst naar uw vaders rang tast uw geloofwaardigheid verder aan. U kan voorts niet aangeven wie uw vaders baas was en u weet niet of uw vader leiding gaf aan andere personen (CGVS, p. 7). U

weet ook niet of uw vader ooit op andere plaatsen dan Surkhrod en Kabul heeft verbleven (CGVS, p. 10, 11). U weet niet of uw vader een band had met Wardak en u bleef het antwoord schuldig op de vraag waarom de provincie Wardak vermeld staat op uw vaders bankkaart van Azizi Bank (CGVS, p. 11). Toen u op uw gebrekkige kennis van uw vaders werk en zijn documenten werd gewezen en u nogmaals de kans werd geboden om bijkomende informatie te verstrekken verklaarde u slechts dat u de info die u had over hem reeds gedeeld had (CGVS, p. 7).

Toen u gevraagd werd of u uw vader ooit hebt horen vertellen over zijn opleidingen, de mensen met wie hij samenwerkte, zijn werk in de gevangenis of over om het even wat antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7)."

Wat de bewijswaarde van de door verzoeker bijgebrachte documenten betreft, volhardt verzoeker in het feit dat hij erin is geslaagd om werkdocumenten en -badges van zijn vader voor te leggen, dat deze stukken op hun authenticiteit moeten worden onderzocht en dat zonder een grondig onderzoek niet kan worden besloten dat deze documenten allicht vals zijn. Dit betoog laat de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, aangezien de commissaris-generaal de bewijswaarde van documenten ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid kan relativeren. De Raad bevestigt daarom de bestreden beslissing op dit punt:

"Ook over uw vaders documenten met betrekking tot zijn werk wist u nauwelijks iets te vertellen. Van de vijf door u neergelegde kaarten en badges kon u van twee ervan zeggen dat het bankkaarten waren, van de andere drie wist u niets, u wist niet waarvoor uw vader die kaarten nodig had en u had ze zelfs niet gelezen zonder dat u hiervoor een afdoende verklaring kon geven (CGVS, p. 6). U kon ook niet aangeven hoe uw oom die kaarten en badges in zijn bezit kreeg, u wist enkel te zeggen dat ze misschien thuis waren en dat u niet wist hoe uw oom ze verkreeg (CGVS, p. 6). Ook over het document met een foto van uw vader in uniform wist u niets te vertellen. Toen u gevraagd werd wat dit document was, zei u slechts "hoe kan ik het weten?" (CGVS, p. 7). Zo'n antwoord getuigt van bijzonder weinig interesse, zeker gezien u, als geletterde persoon, in een oogopslag had kunnen zien dat het een medisch rapport betreft (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit document zelfs niet gelezen hebt (CGVS, p. 7). Over de drie certificaten van uw vader kon u enkel vertellen dat het attestatiebrieven over zijn studies waren (CGVS, p. 7). Op de vraag wat uw vader gestudeerd heeft moest u evenwel het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). U wist evenmin iets over opleidingen die uw vader kreeg toen hij bij de politie was (CGVS, p. 7). Nochtans zijn de drie door u neergelegde documenten certificaten van opleidingen die uw vader zou gevolgd hebben in het kader van zijn werk. Uw uiterst gebrekkige kennis over de inhoud van de door u neergelegde documenten is frappant en getuigt van een stuitend gebrek aan interesse uwentwege. Gezien het belang van deze documenten kan minstens verwacht worden dat u de inspanning zou geleverd hebben om deze documenten te lezen. Immers belangen deze documenten het werk van uw vader, dat direct gelieerd is aan de kern aan van uw verzoek om internationale bescherming.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat uw vader majoor bij de politie was wegens uw beperkte kennis en verklaringen (CGVS, p. 14). U slaagde er niet in afdoende te verklaren waarom u zo weinig weet (CGVS, p. 14). Hoewel u de kans kreeg nog zaken met betrekking tot uw vader of uw problemen toe te voegen, deed u dit niet (CGVS, p. 14).

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw vader majoor was bij de politie en dat hij in de gevangenis van Kabul werkte. Logischerwijs kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas dat een rechtstreeks gevolg zou zijn van het werk van uw vader, met name dat de dood van uw vader omdat hij weigerde de taliban hulp te bieden in de gevangenis, de poging tot uw rekrutering en uw vrees hetzelfde lot als uw vader te ondergaan. Bovendien zijn uw verklaringen over de problemen en de dood van uw vader evenzeer onvolledig. Zo kon u niets vertellen over de eerdere telefoontjes die uw vader kreeg van de taliban of over eerdere bedreigingen die hij kreeg (CGVS, p. 11, 12). Nochtans had uw vader gezegd dat hij veel zulke telefoontjes kreeg (CGVS, p. 5). Voorts herinnert u zich vreemd genoeg de datum van uw vaders dood niet, u kon slechts aangeven dat het zeven dagen na de dreigtelefoon was (CGVS, p. 12). U verklaarde ook niet te weten waar uw vader gedood werd, u wist enkel dat hij onderweg naar zijn werk is doodgeschoten (CGVS, p. 12). Dat de politie van het districtshuis naar jullie woning kwam om te vertellen dat uw vader vermoord was, maar dat ze zelfs niet vertelden waar zijn lichaam gevonden werd is echter weinig aannemelijk (CGVS, p. 5, 12).

Ten aanzien van uw vrees te worden gerekruteerd door de taliban, dient gesteld te worden dat u evenmin erin slaagde deze vrees op een geloofwaardige manier toe te lichten. U beweerde dat de

taliban naar uw huis kwamen op zoek naar u en dat ze twee dagen later een brief bezorgden waarin stond dat u met hen moest samenwerken, zo niet zou u gedood worden (CGVS, p. 5, 10). Dit was de eerste en enige keer dat ze u vroegen samen te werken, u had eerder nooit contacten gehad met de taliban (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat de taliban u wilden rekruteren. Zo verklaarde u dat de taliban met u wilden samenwerken omdat uw vader majoor was, ze zouden gedacht hebben dat uw vaders collega's u kenden en dat u de compound kon binnengaan om zo een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 13).

Dit is niet alleen ongeloofwaardig gezien er geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van uw vader, bovendien is dit louter een veronderstelling uwentwege, want de brief – waarin geen sprake is van een zelfmoordaanslag - is de enige communicatie die er geweest zou zijn tussen de taliban en u, en de taliban hebben nooit gezegd dat u een zelfmoordaanslag moest plegen, zo verklaarde u zelf (CGVS, p. 10, 13).

Zelfs als het profiel van uw vader geloofwaardig zou zijn, quod non, acht het CGVS het weinig aannemelijk dat de taliban u voldoende zouden vertrouwen om met u samen te werken, gezien uw vader reeds jaren voor de overheid zou gewerkt hebben en vermoord zou zijn door de taliban. Toen u er overigens op gewezen werd dat de taliban mensen die ze willen gebruiken voor een zelfmoordaanslag toch moeten kunnen vertrouwen, gaf u als reactie slechts “dat weet ik niet” (CGVS, p. 13).

Voorts is het opmerkelijk dat de taliban toen ze naar uw huis kwamen uw moeder vroegen de zoon van de “dagarwal” te roepen, waarmee ze u zouden bedoeld hebben (CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat “dagarwal” de term is die gebruikt wordt voor een kolonel in het Afghaanse leger en dat deze term niet gehanteerd wordt bij de Afghaanse politie. Volgens uw verklaringen werkte uw vader bij de politie, niet bij het leger, en was hij majoor, geen kolonel. Dat de taliban, die volgens uw verklaringen goed op de hoogte waren van het werk van uw vader aangezien ze specifiek zijn samenwerking vroegen in de gevangenis van Kabul, met deze foutieve rang naar uw vader zouden verwijzen doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde poging tot rekrutering.

Toegevoegd kan worden dat louter een algemene verwijzing naar rekrutering door de taliban niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u probeerden te rekruteren, over de taliban zelf alsook uw verklaringen over de problemen die u en uw vader zouden gekend hebben kunnen omwille van bovenvermelde redenen echter allerminst overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering. Hoewel u beweerde dat er volwassenen en jongens uit uw dorp zijn meegenomen door de taliban om opleiding te volgen en tegen de overheid te vechten, kon u geen enkele naam van zo'n dorpsgenoot vernoemen en zei u slechts vaagweg dat uw oom vertelde dat de taliban een aantal mensen meenamen (CGVS, p. 13, 14). Uw verklaring dat de taliban mensen uit uw dorp rekruteerden blijft aldus een blote bewering.

Tot slot hebt u geen idee of na uw vertrek uw familie nog dreigbrieven ontvangen heeft en of er nog iets gebeurd is na uw vertrek; u hebt zelfs niet gevraagd aan uw oom of er nog iets gebeurd is toen u telefonisch contact had met hem (CGVS, p. 10, 13). Dat uw oom de telefoon inhaakte nadat u hem gevraagd had de documenten te verzenden en nadat hij u geïnformeerd had over uw moeder en broer is een weinig overtuigende verklaring hiervoor (CGVS, p. 13). Uw oom is immers diegene die besloot dat u voor uw eigen veiligheid het land moest verlaten en die uw vertrek regelde (CGVS, p. 5), het is dan ook weinig aannemelijk dat hij zo snel het gesprek zou afbreken wanneer hij uiteindelijk contact had met de oudste zoon van zijn enige broer en u niet de nodige informatie zou verschaffen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Over de vijf kaarten en badges, de drie certificaten en de kopie van het medische rapport van uw vader werd hierboven reeds opgemerkt dat uw kennis van de inhoud van deze documenten uiterst gebrekkig is. Over de kopie van het medische rapport dient voorts opgemerkt te worden dat de bewijswaarde ervan gering is gezien kopieën makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Bovendien dateert dit document van eind 1367 (westerse kalender: januari-februari 1989) en is het dus allerminst actueel. Met de betrekking tot de badges en kaarten stelt het CGVS vast dat slechts één ervan een datum vermeldt, met name 25/06/1388 (westerse kalender: 16 september 2009). Aldus legde u geen enkele badge of kaart neer waarvan kan vastgesteld worden dat het een recent document is.

Ook de certificaten van uw vader dateren van enige tijd geleden, zo dateert het meest recente van september 2013. Het ontbreken van recente documenten met betrekking tot uw vaders werk en van foto's van uw vader of van uw vader samen met u (CGVS, p. 7) tast de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw vader verder aan. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, bovendien is het een duplicaat dat werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, aangezien u uw originele taskara verloren zou hebben onderweg naar België (CGVS, p. 8, 9), wat de bewijswaarde ervan vermindert. De envelop heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. De taskara van uw vader heeft evenmin bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en is slechts een kopie, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert.

Met betrekking tot de dreigbrief en het geheel van documenten moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of

Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoekers verweer dat steunt op enkele internetartikelen van pajhwok.com voegt niets toe aan de veiligheidsanalyse, die als een geheel moet worden gelezen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere elementen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Surkhrod, in de provincie Nangarhar, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP